

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Sergiu Someșan
RĂZBOIUL ELENINEI

© 2018, Editura PAVCON

© 2018, Sergiu Someșan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SOMEȘAN, SERGIU

Războiul Eleninei / Sergiu Someșan. - București:
Pavcon, 2018

ISBN 978-606-8879-54-3

821.135.1

Comenzi:

Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.pavcon.ro
www.colectiasf.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau
integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Coperta: **John Dobro**
Editor: **Constantin D. Pavel**

ISBN 978-606-8879-54-3

SERGIU SOMEȘAN

Războiul Eleninei

Editura PAVCON
București, România, 2018

CUPRINS

1. Cufărul misterios	5
2. Lucrurile se complică	19
3. O baie ciudată	25
4. Carla – colega ideală	30
5. Câteva explicații	37
6. Experimente în drum spre școală	47
7. Noi probleme	58
8. O străbunică dificilă	64
9. Convertirea unui grifon	68
10. Un Uroborus mortal	76
11. Un pedagog de școală veche	90
12. În drum spre Cireșica	98
13. În capcană	112
14. La vânătoare de dragoni	122
15. Cum se pornește un război	128
16. O duminică aproape obișnuită	141
17. Un regat nou-nouț	155
18. Arma secretă	159
19. Scurtă istorie a magiei	165
20. Pregătirea pentru lupta finală	174
21. Manualul practic de magie neagră	187

- #1 – **Extra-Terestrul**, de Constantin D. Pavel
- #2 – **Secretul emisferei**, de Traian Bădulescu
- #3 – **Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța**, de O. Vitan
- #4 – **Scornituri spăimântătoare**, de Cătălin Pavel
- #5 – **Rangkook (seria de Case – 1)**, de Constantin D. Pavel
- #6 – **Vendetta lui Ucigă-l Toaca**, de Ovidiu Vitan
- #7 – **În anul 4000 sau O călătorie la Venus**, de Victor Anestin
- #8 – **Erezia egumenului Glicherie**, de Dan Ninoiu
- #9 – **Scurtă istorie a viitorului aristotelic**, de Aurel Cărășel
- #10 – **Forțe ale Naturii – Moartea Vie**, de Daniela Faur
- #11 – **O tragedie cerească**, de Victor Anestin
- #12 – **Cetiți-le noaptea**, de Ion Minulescu
- #13 – **Marginea curcubeului**, de Aurel Cărășel
- #14 – **Incredibila aventură a cuviosului Achim**, de Dan Ninoiu
- #15 – **Praf**, de Florin Purluca
- #16 – **Manuscrisul episcopului Petronius**, de Dan Ninoiu
- #17 – **Steaua fulgurantă**, de Aurel Cărășel
- #19 – **Oameni pe care i-am cunoscut 1**, de Aurel Cărășel
- #21 – **Rău de spațiu Omul fără nume**, de Ovidiu Vitan
- #22 – **Progradia**, de Florin Purluca
- #23 – **A doua Lună a Pământului**, de Mircea Liviu Goga
- #24 – **Dialogul păsărilor**, de Laszlo Tarko
- #25 – **Cumulonimbus deasupra Atlantidei**, de Aurel Cărășel
- #28 – **1944 Ein Freak**, de Florin Purluca
- #30 – **Creație de tranzitare – Bacteria nemuririi**, de Aurel Cărășel
- #31 – **Creație de tranzitare – Cârligul spațial**, de Aurel Cărășel
- #32 – **Creație de tranzitare – Poarta mânturii**, de Aurel Cărășel
- #33 – **RSA – Furia fiarelor**, de Florin Purluca
- #34 – **RSA – Marile migrații**, de Aurel Cărășel
- #35 – **Olympus Mons**, de Florin Haidamac
- #36 – **RSA – Noaptea lemurienilor**, de Florin Giurcă
- #37 – **Praf 2 – Atingerea sălbăticiiei**, de Florin Purluca
- #40-49 **Aripile Albastre**, de Anamaria Borlan
- #50 – **Sânge, Metal și Speranță**, de Florin Purluca
- #53 – **Forțe ale Naturii - Mrejele Focului**, de Daniela Faur
- #54 – **Războiul Eleninei**, de Sergiu Someșan
- #55 – **Casa din altă viață**, de Mircea Pospai
- #59 – **Noaptea orașului ilustrat**, de Victor Martin
- #61 – **Saurianul de metan**, de Aurel Cărășel
- #64 – **Apophis**, de Florin Haidamac
- #68 – **RSA – Judecata de Apoi**, de Livia Furia
- #74 – **Insula pescărușilor**, de Mircea Liviu Goga

1. Cufărul misterios

Elenina împlinise șaisprezece ani cu o zi înainte, dar nu-și dorise să dea o petrecere acasă, așa cum o îndemnaseră părinții. La fel cum făceau toți colegii, dusese la școală o cutie cu bomboane de ciocolată, pe care le împărțise profesorilor și colegilor de clasă, iar după-amiază ieșise la o cofetărie cu două dintre prietenele ei.

Tatăl ei ar fi vrut să îi organizeze ceva mai deosebit, dar mama părea mulțumită și cu varianta asta. Elenina știa de ce, dar nu avea nici cea mai mică intenție să le spună și altora, pentru că era secretul lor, bine păstrat: între patru și șase după-amiază, maică-sa stătea acasă și urmărea un mini-maraton de două telenovele, una după alta, care o făcea absentă pentru restul lumii. Dacă ar fi pregătit o petrecere acasă, ar fi trebuit să se lipsească de cea mai mare plăcere a ei, după *shopping*, așa că acceptase mulțumită ideea cu cofetăria și îi cumpărase câteva bluze și o rochiță, pe care i le dăruise grăbită, cu ochii pe ceas.

Tatăl ei fusese mai sincer și îi dăduse niște bani, cu o figură ușor încurcată, zicându-i că nu știa ce i-ar fi plăcut ei mai mult să-i cumpere. Elenina acceptase cu un zâmbet și banii și pupicul lui grăbit, dar își spusese că nu de banii lui avea nevoie, ci de cu totul altceva, de un lucru pe care avea să-l ia mai târziu, pe furiș, din garajul lui. Nu-și

facea griji că ar fi putut să-l supere, pentru că el nu avea să afle deloc despre asta – niciodată nu se întorcea acasă înainte de cinci, șase seara. Însă trebuia mai întâi să aștepte să decoleze mama spre sufragerie, să deschidă televizorul mare cât jumătate din perete și să se piardă iar în încurcăturile amoroase ale personajelor pe care le urmărea zilnic.

Așteptă nerăbdătoare în camera ei, chiar vizavi de sufragerie, până la patru fără cinci, când maică-sa bătu la ușă și îi zise:

— Elenina, te rog să ai grijă pe-aici – și să nu mă deranjeze nimeni până la șase, decăt...

— Știu, mamă, decăt dacă ia casa foc. Și nici măcar atunci, dacă nu-i absolut necesar și pompierii se descurcă și singuri.

Mama zâmbi și închise ușor ușa în urma ei. Era gluma lor încă de când începuseră cele două seriale, în urmă cu aproape doi ani.

Elenina așteptă câteva minute bune, până când muzica de generic a primei telenovele dispăru, înlocuită de replicile pline de pasiune ale protagoniștilor. Apoi, încercând să nu facă niciun pic de zgomot, coborî în garajul tatălui ei și cercetă cu privirea de jur-împrejur.

Ca orice bărbat care dispune de bani, tatăl ei își dotase garajul cu toate lucrurile de care i se păruse că ar putea avea nevoie vreodată. Peste tot în jur, atârdate pe pereții garajului, ori așezate cu grijă în dulapuri și sertare, se găseau mașini de găurit de toate tipurile, fierăstraie puternice, cu care ar fi putut să taie chiar și un tanc, scule și

unelte care ar fi putut asigura întregul necesar al unui atelier auto. E inutil de adăugat că toate erau noi sau folosite cel mult o dată sau de două ori.

Elenina își trecu privirea peste ele și se îndreptă spre un panou pe care erau prinse ciocane de diferite mărimi. Luă unul de o jumătate de kilogram și, cum i se păru cam ușor, îl schimbă cu unul mai mare. Cu o zi în urmă luase o pânză de bômfaier, dar n-avusese niciun succes cu ea, așa că acum era hotărâtă să ia măsuri radicale: micul lacăt care stătea în calea curiozității ei precis n-avea să reziste dacă-l lovea direct cu un ciocan de un kilogram. La nevoie, putea să-l schimbe cu un ciocan și mai mare de-atât, dar în după-amiaza asta era hotărâtă să-i vină de hac cu orice preț.

Lacătul cu pricina era, de fapt, un lăcățel abia cu puțin mai lung decăt degetul ei mare, cu tot cu tortiță. Îi stârni curiozitatea de multă vreme și ar fi vrut de mai mult timp să-l deschidă, numai că se afla în pod, unde, de ani de zile, îi fusese strict interzis să se aventureze. Motivul oficial era că acolo se aflau câțiva faguri de viespi, dar la începutul anului, Elenina mersese până sus cu o lanternă și văzuse clar că fagurii erau vechi și abandonati de fostele lor locuitoare.

— Totuși, e periculos și aș prefera să nu urci acolo, insistase mama ei, când Elenina îi comunicase noutatea.

— Ce pericol ar putea fi? se mirase tânăra.

Tatăl ei, care asista și el la discuție, începuse să râdă:

— Maică-ta crede că podul e bântuit de spiritul malefic al bunicii ei, spusese printre hohote.

Respect pentru oameni și cărți

— Marcele, Marcele, oprește-te! Știi că nu-mi place să vorbim despre asta, încheiase femeia discuția.

Elenina încercase apoi să-l descoasă pe tatăl ei despre „spiritul malefic” din pod, dar nu reușise să obțină decât mormăituri evazive:

— Ei, prostii de-ale maică-tii. Mai bine să nu vorbim despre ele, fiindcă se supără dacă află.

N-au mai vorbit, dar curiozitatea Eleninei fusese definitiv și iremediabil stârnită. Iar dacă până atunci mai rezistase cum mai rezistase, după ce se întorsese de la cofetăria unde-și sărbătorise ziua, își pierduse complet răbdarea. Profitase de faptul că mama ei era încă prinsă de magia telenovelelor și căutase înfrigurată pe internet metode prin care putea să deschidă lacătul fără cheie. Soluțiile pe care le găsisese erau foarte multe, foarte bune și i-ar fi folosit de minune unui spărgător amator. Însă pe ea nu o ajutau absolut deloc, pentru că fiecare dintre ele se referea la lacăte care aveau deja chei, iar singura sarcină a hoțului începător era să facă o copie după ele. La o adică, s-ar fi descurcat și ea cu așa ceva, metodele nu păreau prea complicate, numai că adevărata problemă era că nu avea de unde să scoată cheia după care să facă o copie. O căutase peste tot, chiar și pe sub fagurii de viespi sau pe sub marginile luminatoarelor. Nu era și pace.

Podul era plin de tot felul de vechituri și nu era nici foarte curat, nici foarte bine întreținut. Elenina bănuia că unul dintre motivele pentru care arăta astfel era aversiunea mamei ei față de el. Oricum, de fiecare dată când profita de absența mamei ca să bântuie prin pod și să

răscolească prin dulapurile și sertarele vechi, fiecare escapadă sfârșea invariabil în fața cufărului încuiat cu lăcățelul, pe care astăzi voia cu orice preț să îl deschidă.

Era un cufăr vechi, din lemn masiv, cu capacul întărit cu benzi groase de metal. Chiar dacă se vedea că anii trecuseră peste el, lemnul din care era făcut părea aproape neatins de vreme. Benzile de metal începuseră puțin să ruginească, dar erau altfel intacte și prinse cu nituri mari și solide.

După ce se întorsese de la cofetărie și căutase cheia peste tot, fără succes, luase o pânză de bomfaier și încercase să taie lacătul. Era ultima dintre metodele pe care le aflase de pe net și era nerecomandată, fiindcă lăsa urme care nu mai puteau fi șterse. Eleninei nu-i păsa de urme, oricum ea era singura care mai urcase în pod în ultima vreme, dar după un sfert de oră de trudă fusese nevoită să renunțe: pe toarta lacătului nu se vedea nici măcar o urmă de zgârietură. Coborâse înapoi în garaj și pusese bomfaierul la locul lui, gata să se dea bătută, dar găsisese într-un sertar un set de pile diamantate, pentru metale dure. Urcase scările înapoi aproape în fugă, dar și cu pilele eșuase, la fel ca înainte, așa că le aruncase furioasă prin tot podul.

Cu gândul la întâmplările de ieri, fata urcă o treaptă pe scara care ducea în pod și cântări neîncrezătoare ciocanul în mână, întrebându-se dacă nu ar fi fost mai bine să ia unul mai mare. Era gata să se întoarcă, când simți o dorință de nestăpânit de a ajunge cât mai repede în fața cufărului. Curios, dar imboldul era mai puternic decât ea,

Respect pentru oameni și cărți

mai presus de ce simțise de obicei. O singură dată mai fusese cuprinsă de o trăire atât de intensă, atunci când, după o zi întregă de hoinărit cu clasa prin munții Piatra Craiului, răbdaseră cu toții de sete pentru că ghidul lor se bazase pe un izvor pe care-l găsiseră secat. Exact aceeași senzație o simțea și acum, deși, în mod sigur, nu era vorba de sete. Era o nevoie pe care nu și-o putea explica, o nevoie care o împingea să ajungă repede în pod – și nu oriunde, ci în fața cufărului. Pe când urca scările și deschidea trapa, simțea în fața ei cufărul și numai cufărul, care îi părea a fi înconjurat de o lumină ce pâlpaia ușor.

— Doamne, ce naiba se întâmplă cu mine? se întrebă, proptind bine chepengul, ca nu cumva, din cauza vibrațiilor vreunui camion care trecea pe stradă, să se trântescă și să răsunе în toată casa.

Cufărul era tot acolo și bineînțeles că nu-l înconjura nicio lumină. Zâmbi crispată și se apropie de el, strângând puternic ciocanul în mână. Se lăsă în genunchi în fața lui și, timp de o clipă, se întrebă de ce lacătul era atât de strălucitor, când cufărul, în sine, era atât de vechi. Însă nu stătu să se gândească prea mult la asta, ci, cuprinsă de nerăbdare, luă hotărâtă lacătul în mâna stângă și-l strânse bine, iar cu dreapta ridică ciocanul și se pregăti să lovească. Avea de gând să dea mai întâi o lovitură ușoară, pentru a-i testa tăria, și abia apoi să-l lovească puternic.

Într-o clipă, fără să facă vreun efort, ca într-un vis, se trezi cu micul lacăt în mână. Se desprinsese cu un clinchet ușor și Elenina era sigură că nici măcar nu apucase să tragă de el. Privi fără să-și creadă ochilor, când spre

lacătul din mâna ei, când spre tortița lui, care se bălăngănea acum ușor în belciugul cufărului. Încă neîncrezătoare, o răsuci încet, o scoase din belciug și începu să ridice capacul cu precauție.

Lângă ea răsună brusc un scârțâit sinistru, ca și cum ceva sau cineva foarte greu, ar fi călcat podeaua podului. Își aminti de spiritul malefic din pod și, chiar dacă nu credea în existența lui, scăpă un răs nervos. Dacă femeia despre care vorbeau părinții ei fusese bunica mamei, practic, pentru ea ar fi venit un fel de străbunică. Un grad de rudenie prea îndepărtat, să mai aibă vreo importanță.

Făcându-și curaj, săltă capacul cufărului, puțin câte puțin. Un al doilea scârțâit al podelei îi însoți mișcarea și Eleninei i se păru că cineva se uita peste umărul ei, ba chiar auzi o respirație adâncă din spate, dar când se întoarse, grăbită, nu văzu pe nimeni. Praful pe care-l stârniise când urcase în pod strălucea aidoma unor mici diamante, în razele piezișe ale soarelui, care se strecurau prin lucarne. Într-un loc parcă se învârtejea mai tare decât în altele, dar fata nu privi mai atentă, atrasă irezistibil de cufăr și de conținutul acestuia.

Clătină din cap și se încumetă să deschidă până la capăt capacul cufărului. În prima clipă fu dezamăgită de ce văzu acolo. Se aștepta la o mulțime de fleacuri din secolul trecut, așa cum găsisese și prin celelalte lăzi și sertare din pod, dar în loc de asta observă doar o bucată masivă de lemn negru, elegant fasonată, cu o adâncitură atent lucrată, în care se afla un caiet negru. Pe coperta lui scria, cu litere aurii, frumos caligrafiate:

„Pentru strănepoata mea, Elenina.”

Iar dedesubt, cu același scris, dar parcă mai colțuros și amenințător, se specifica:

„Numai și numai pentru strănepoata mea, Elenina!”

Se încruntă, fără să știe dacă să fie amuzată sau înspăimântată, apoi mai privi o dată în jur și ridică cu grijă caietul din adâncitura în care se găsea adăpostit.

Sub el, într-o altă scobitură în lemn, se mai afla un colier de perle negre. Îl luă cu grijă în mână și, după ce îl privi încântată, îl puse cu regret înapoi: oricât de talentată ar fi fost la „îmbunătățit realitatea”, se îndoia că îl va putea purta prea curând. Poate cu vremea ar fi putut găsi o explicație pentru existența lui, pe care s-o accepte și maică-sa, dar era conștientă că acum nu avea așa ceva. Iar lucrurile ar fi fost și mai grave dacă mama ar fi aflat că-l găsisse în cufărul străbunicii.

Reveni la caietul elegant, cu coperta din piele neagră și colțurile prinse într-un metal strălucitor, pe care fata îl bănuia a fi argint.

Îl deschise ușurel și, pe pagina de gardă, citi din nou o atenționare amenințătoare:

„ATENȚIE!

Dacă nu ești strănepoata mea, ELENINA, închide chiar acum acest caiet. Pleacă, uită de el și astfel, poate, blestemele mele nu te vor urmări.”

Dedesubt, cu litere abia vizibile, scria:

„Mic manual de magie neagră”

Fata râse nervos și privi în jur, ca și cum s-ar fi așteptat să fie pândită de cineva. Dar cum era singură, mai dădu o pagină și începu să citească:

„Draga mea strănepoată Elenina,

Dacă totul a mers bine, tu ai împlinit ieri seară șaisprezece ani, așa că poți citi liniștită acest caiet. Însă dacă nu i-ai împlinit și totuși ai deschis cufărul, prin forță sau alte mijloace, atunci crede-mă că e mai bine să pui caietul la loc, să închizi cufărul și să uiți de el până când vei împlini vârsta asta. Odată cu deschiderea lui, te pândesc mari primejdii, pe care nu le vei putea înfrunța înainte de șaisprezece ani, pentru că forțele tale abia atunci se vor putea manifesta cu toată puterea.

Dar probabil că te-am făcut curioasă, așa că n-am să te mai fierb la foc mic, ci am să-ți spun adevărul: noi suntem vrăjitoare. Mai precis, noi două suntem vrăjitoare. Mama și bunica ta nu s-au învrednicit cu această chemare, în parte pentru că nu au vrut, în parte pentru că darul acesta al vrăjitoriei are un mod foarte complicat de a se transmite între generații. Poate că vina cade și asupra mea pentru că ele sunt lipsite complet de har, căci mi-am folosit arta ca să le lepăd pe ele de puteri magice și să ți le transfer ție. Chiar dacă nu îți vine să crezi, o să fii cea mai puternică ființă magică ce s-a născut vreodată. Ba mai mult, ești prințesa unui regat care te așteaptă să-l iei în stăpânire. Eu am fost regina lui o bună bucată de timp, până când am fost răpusă de un grup de complotiste.

Respect pentru oameni și cărți

Știi că încă nu crezi ce-ți scriu aici, dar în foarte scurtă vreme te vei convinge. Va trebui să înveți repede să-ți folosești puterile magice, deoarece vei fi înconjurată de dușmani. O să ai și un paznic în preajmă, dar va trebui să înveți să te aperi singură, pentru că toți cei ce mi-au vrut răul se vor îndrepta de acum împotriva ta. Am fost o vrăjitoare puternică și suficient de îndărătnică încât să stârnesc o mulțime de dușmăni.

Tu va trebui să îmi duci munca mai departe. O să-ți explic mai încolo despre ce este vorba, dar pentru asta ar fi bine să verificăm mai întâi câteva lucruri, ca să știm cum stăm.

În mod sigur ești vrăjitoare, dar au trecut aproape o sută de ani de când am dispărut și s-ar putea ca tot ce eu am pregătit cu grijă să fie puțin altfel decât ar trebui. Timpul are propriile lui planuri și de multe ori e greu să ne luptăm cu ele.

Va trebui să treci trei teste, ca să fii sigură că ești cu adevărat prințesa vrăjitoarelor, așa cum eu mă aștept. Pentru că sunt mai ușoare, astă seară ne vom ocupa doar de primele două.

Primul e cel mai simplu. Nu e greu să afli dacă, într-adevăr, coresponzi din acest punct de vedere. Du-te în baie, aprinde toate luminile, dezbracă-te până la brâu și numără toate alunițele pe care le vezi pe corp. Dacă ai mai mult de nouă, totul este în regulă. Dacă nu, problema e mai complicată: vei putea învăța magie, dar mult mai greu decât dacă ai fi avut mai mult de nouă alunițe. Nu uita să iei și o oglindă de mână, să-ți verifici și spatele, chiar și ceafa, pentru că unele alunițe au obiceiul să se ascundă în partea din spate a capului, chiar la limita dintre piele și păr. Se spune că cei care au mai multe alunițe vor trăi mai mult și vor fi mai sănătoși, pentru că au celulele albe cu telomerele mai mari. Astea-s prostii de-ale oamenilor de știință,

care nu sunt în stare să pună punctul pe „i”: persoana cu multe alunițe are puteri magice native care o feresc de boli și de probleme. Este un lucru înscris în ADN-ul nostru și nimeni nu ni-l poate lua.

Acum, că ai aflat asta – și sper că ai trecut testul alunițelor – să trecem la următorul test. Va trebui să te duci într-o grădină sau o pădure și să rupi câteva crenguțe de salcie – poate fi și răchită, pentru ce urmează, nu contează prea tare. Bănuiesc că știi cum arată o salcie, dar ca să fii sigură, am luat eu una și am lipit-o alături, cum m-am priceput mai bine.

Important e ca mlădițele să le rupi, nu să le tai, de îndată ce apune soarele. Nu e obligatoriu să le culegi chiar în acel moment, dar cu cât mai aproape, cu atât mai bine. Apoi vii cu crenguțele acasă, te închizi cu ele în baie și dai drumul la apă, cât să umpli cada – ai grijă să nu folosești nici săpun, nici spumant de baie. Apa trebuie s-o lași perfect curată. În timp ce aștepti, rupe de pe crengile de salcie șaptezeci și șapte de frunze. Când le ai pe toate șaptezeci și șapte, strânge-le în mâna stângă, ca să se impregneze cu esența puterilor tale, apoi intră în cadă cu ele în mână. Rupe-le în două, una câte una, și aruncă în apa din jurul tău șaptezeci și șase; una o păstrezi, o prinzi între buze și o ții așa vreme de un sfert de oră.

Sper că te gândești să încui ușa la baie, pentru că nu ar fi prea plăcut să între cineva și să te vadă cu frunza în gură. Eu am fost neatentă și am fost surprinsă așa de o slujitoare. În nesimțirea ei, mi-a spus că semăn cu o capră. Ei, ca să mă cunoști mai bine, îți spun că și-a petrecut restul vieții chiar sub formă de capră. Nu că m-ar fi încălzit asta foarte tare. Multe